

phia seu sapientia, firmum erit ac ratum, nec ullis argumentis in dubium revocabile; adeò ut illius persuasioni, tanquam omni exceptione majori, planè ac plenè acquiescere poterit, ac debebit veritatis avidus animus, nec ulterior alia quærenda sit certitudo.

6. Præterea quoniam quoque nulla est clara & distincta perceptio, quæ non intimè sui conscientiam in nobis gignere possit: & cum omnis, uti dictum, claræ ac distinctæ perceptionis Deus sit causa, etiam hujus intimæ conscientiæ causa erit, cumque hæc conscientia rem perceptam esse veram indubiè nobis persuadeat, dicet, testetur, atque inspiret, non immeritò, nec incongruè Dei seu Spiritus Sancti persuasio, dictamen, testimonium, atque inspiratio appellari poterit. Unde patet, quàm abs re fuerint, & quàm inani se torserint labore Theologi, qui Rationem, aut lumen naturale tam parvum, aut nullum statuentes, aliud quid, quod istis nominibus designetur, quæsierunt, quodque in illius locum surrogârunt, ac lumen supernaturale vocârunt, quod quidem quid sit, ipsi clarè explicare nesciunt, quemadmodum infra cap. 14. fusè docebitur. Atque hæc illorum opinio inde mihi originem duxisse videtur, quòd, Aristotelicorum illud dogma, *Nihil esse in intellectu, quod non antea fuerit in sensu*, pro indubitato habentes, nunquam mentem à sensibus avocârunt, & admodum mutilam ac imperfectam, imò nullam esse, quæ ab iis hauritur, cognitionem animadvertentes, ac rationem naturalem nihil aliud esse autumantes, eam tam exiguam ac nullam fecerint & pronunciârunt: Attamen, quòd aliquando iidem casu in quibusdam percipiendis ac cognoscendis purò intellectu usi fuerint, ac, sic aliquem radium veræ ac solidæ cognitionis gustantes, hancque planè alterius notæ, quàm priorem, à sensibus haustam, deprehendentes, ab illâ etiam longè discriminârunt, & cum illam ad suam naturam tantùm pertinere sibi firmiter persuasissent, hanc altioris naturæ ac divinum quid esse putârunt, adeoque lumen supernaturale nominârunt. Sanè, quicquid hujus sit, satis patere existimamus, commodè istis sub nominibus hoc, quod diximus, intelligi posse; quocirca etiam eò usque ista sic accipiemus, quò illi aliud quid, & quidem quod statuunt, iis denotari probaverint; si quidem non sit purum putum figmentum, cujus extra illorum cerebrum nec vola nec vestigium in rerum naturâ reperias.

7. Ex antè dictis porrò etiam facilè colligi potest, quàm futilis sit illorum sententia, qui naturam gratiæ, scientiam revelationi, veritatem ordinariè, veritati extraordinariè patefactæ, non tantùm quoad certitudinem suppositam, sed etiam oppositam esse volunt; cum utraque unò eòdemque locò atque ordine habenda sit. Non enim Veritas sibi ipsi, quamquam diversò modò parta atque acquisita, aut contraria esse, aut antecellere potest.